

2024. január 8. hétfő

Zsolt 12: Most már fölkelek – mondja az ÚR – a szegények elnyomása, az elesettek sóhajtása miatt, és szabadulást adok az arra vágyódónak. Az ÚR ígéretei tiszták, olyanok, mint a hétszer tisztított ezüst, melyet földbe vájt formába öntöttek. URam, te megtartod ígéreteidet, minket pedig megoltalmazol ettől a nemzedéktől mindenkor, még ha bűnösök járkálnak is körülöttünk, és az alávalóságot magasztalják is az emberek.

Lk 2, 21-24: Amikor eltelt nyolc nap, és körül kellett metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogy az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant. Amikor leteltek a tisztulásuknak Mózes Törvényében megszabott napjai, felvitték Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak – amint meg van írva az Úr Törvényében: minden elsőszülött fiú az Úrnak legyen szentelve –, és hogy áldozatot mutassanak be az Úr Törvényének előírása szerint: egy pár gerlicét vagy két fiatal galambot.

Igehirdetés: Kié vagy? Kié vagyok? Kié az életem? Az enyém? A szüleimé? A hazámé? Végző soron kinél van jó helyen? Jézust bemutatják a templomban, és itt az Úrnak szentelik, mint elsőszülött fiút. Egyértelmű, hogy Jézus az Atyáé, itt nincs kérdés. De a mi életünk kinél van jó helyen? A kié az életem című kérdés, nagyon szoros kapcsolatban van a céljaimmal és azzal, hogy mire szánok időt az életemben.

Egyértelműnek tűnik a válasz, hogy azért az én életem mégiscsak az enyém, hiszen én döntök, én döntöm el, hogy mit csinálok, mire szánok időt. Itt érdemes megállni meg egy pillanatra. A tegnapi napodon például mennyire voltál szabad, ami az idődet illeti? Tényleg teljesen szabadon döntöttél? Nem volt olyan „pillanat”-perc-óra, amikor valamivel -- előzetes szándékkal ellentétben -- nem annyi időt töltöttél, mint amennyit terveztél? Nem, most kivételesen nem a fizika házira gondoltam. Persze lehet valamiféle szabadság illúziónk, de szerintem már mindannyian éltünk annyi ideig, hogy tudjuk, hogy az életünknek csak látszólag vagyunk az urai, nagyon könnyen kicsúszik az irányítás a kezünkből, és mással töltjük az időt, mint terveztük, vagy más mondunk, más teszünk, mint amit elhatároztunk. Az a sajnálatos tapasztalatunk van, hogy nem vagyunk jó urai az életünknek, hanem gyakran, nagyon gyakran kicsúszik az irányítás a kezünkből, és könnyen Zuckerberg úr, illetve nem is ő, csak egy rohadt kis algoritmus irányítja, hogy mivel is töltöm az időmet, hogy merre megy az életem. Vagy csak a saját kis becsavarodásaim, szorongáshurkaim veszik el tőlem az időt és az energiát.

Mit jelent az, hogy az életünket Istennek szenteljük, ahogy itt Jézussal történt? Talán legyünk papok-lelkészek, apácák (ahogyan a kívülálló gyakran szerzetesképzőnek képzelik az egyházi iskolát)? Nem hiszem, hogy mindenképpen ez lenne a módja. Nyilván kell egy döntés, egy elköteleződés, amit megtehetsz konfirmációkor, bérnálásakor, bemelegítéskor, vagy akár ezektől függetlenül is. Ezek természetesen „csak” az elköteleződés megünneplésének a helyei a közösségeinkben. És azután? Azután vagy azelőtt is érdemes elkezdni figyelni az életünket. Erre a legalkalmasabb az este. Leülni és Istennel átnézni a napot. Mikor voltam az övé és mikor rabolt el valami? Mikor növekedett bennem és körülöttem a szeretet és mikor szolgálták az önzésemet a tetteim. Merre mozdul az életem? Egyre szabadabb vagyok a szeretetre, vagy egyre inkább az egóm foglya vagyok? Az életem Theo-dráma vagy Ego-dráma?

Fodor Ákos írja KOSZTOLÁNYI-HOMMAGE című haikujában:

nekem muszáj volt
megtanulnom röpi:
futni nem tudok

Valahogy így vagyunk mi is. Muszáj rádöbbenünk, hogy Istenéi vagyunk, mert önmagunkban nem boldogulunk. Muszáj megtanulnunk röpi, mert a futásba újra és újra belebukunk. Kezdd el ma! Figyeld, hogy mi által növekszik benned a szeretet. Kérd Istent, hogy adjon erőt ahhoz, ami egyre szabadabbá, egyre teljesebbé tesz, ami által egyre inkább az övé lehetsz!